

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. MSK 94566/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2018, č. j. 19 A 4/2018 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Havířova (dále též „správní orgán prvního stupně") ze dne 2. 6. 2017, č. j. MMH/15439/2017-7, sp. zn. 219/9/15439/2017/Bel, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že jako provozovatel motorového vozidla Audi, r. z.: X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), dne 3. 9. 2016 ve 13:14 hodin v Havířově-městě na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla byla dodržována pravidla provozu na pozemní komunikaci. Nezjištěný řidič tohoto vozidla se totiž dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním

provozu tím, že nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h překročil o 14 km/h (nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 64 km/h). Tím se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně za tento správní delikt žalobci podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a dále mu uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem specifikovaným v záhlaví zamítl. Námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, shledal krajský soud nedůvodnou, neboť odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní. Stejně tak nedůvodná je i námitka žalobce, že bylo postupováno v rozporu s § 79a silničního zákona s argumentací, že rychlost měřila městská policie a že nebylo prokázáno, že by městská policie tuto činnost vykonávala na místě určeném policií. Uvedené tvrzení žalobce je v rozporu se správním spisem, v němž se nachází listina dokládající oprávnění městské policie měřit rychlost vozidel v daném místě a čase.

[3] V rozporu s obsahem správního spisu je podle krajského soudu rovněž tvrzení žalobce, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Záznam o měření byl pořízen kalibrovaným a schváleným měřícím zařízením, což bylo doloženo ověřovacím listem. Ze záznamu vyplynulo, že místo spáchání přestupku se nacházelo v obci v místě, na které se vztahovala obecná úprava rychlosti podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což bylo prokázáno jak protokolem o měření průměrné rychlosti, tak i oznámením přestupku. Tvrzení žalobce, že minimálně v části ulice Dělnická se smí jet rychlostí 70 km/h a že správní orgán nevěnoval pozornost zjištění, jaká platila nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku komunikace, kde mělo dojít k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je tvrzením účelovým a spekulativním. Z formulace výroku, v němž je místo přestupku určitě popsáno jako *„v Havířově – městě, na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská“*, je zřejmé, že se jedná o úsek ulice Dělnické, nacházející se mezi označenými křižovatkami. Nelze přisvědčit námitkám žalobce ohledně tvrzených vad výroku, neboť výrok obsahuje vymezení porušené povinnosti a všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

[4] Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil žádné právně významné okolnosti zakládající splnění podmínek pro mimořádné snížení výměry podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno přede dnem účinnosti tohoto zákona, a proto se správní orgán jeho případnou aplikací zabývat nemohl. Žalovaný, který o odvolání rozhodl již v době účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, řízení o správním deliktu dokončil v souladu s § 112 odst. 4 tohoto zákona podle dosavadních předpisů, přičemž podstatné také je, že žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal, a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat.

[5] Souladný se zákonem je také výrok o sankci, neboť správní orgány aplikovaly relevantní právní úpravu a odůvodnění jejich rozhodnutí obsahují úvahy o tom, ke kterým hlediskům správní orgány přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost, v níž namítal, že krajský soud nesprávně posoudil námitku absence formy zavinění ve výroku správního rozhodnutí, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní. Podle žalobce však forma zavinění je obligatorní náležitostí výroku, absentuje-li, je výrok rozhodnutí nezákonný, neboť neobsahuje veškeré náležitosti.

[7] Stěžovatel dále namítl, že správní orgán definoval místo protiprávního jednání toliko názvem ulice (Dělnická) a směrem jízdy (od křižovatky s ulicí Mánesova k ulici Moskevská). Nespecifikuje však úsek, ve kterém k měření došlo. Nelze proto přezkoumat, že bylo měřeno právě v úseku, ve kterém byla obecní policie oprávněna rychlost změřit (ulice Dělnická v úseku od křižovatky ulic Mánesova po okružní křižovatku), a proto nelze mít za to, že postupovala v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.

[8] Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda je rozhodnutí přezkoumatelné co do pojmu automatizovaného technického prostředku užívaného bez lidské obsluhy (dále též „automat"). Odkaz krajského soudu na ověřovací list není v případě tohoto žalobního bodu relevantní, neboť z ověřovacího listu nevyplývá, že by se jednalo o automat. Stejně tak není relevantní odkaz na úřední záznam. Správní orgán tudíž nedefinoval neurčitý právní pojem automat, ani nepodřadil užitý rychloměr pod tuto definici.

[9] Ze záznamu z rychloměru nevyplývá, že místo přestupku se nachází v místě, kde platí obecná právní úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Pořízená fotografie neumožňuje určit, zda v daném úseku platilo omezení rychlosti na 50 nebo 70 km/h. Stěžovatel k prokázání svého tvrzení, že minimálně v části ulice Dělnická se smí jet rychlostí 70 km/h, navrhl důkaz. Krajský soud však o provedení tohoto důkazu nerozhodl, ani jej neprovedl.

[10] Ve výroku správního orgánu není místo přestupku řádně popsáno, neboť správní orgán uvedením křižovatek pouze vymezoval směr jízdy, nikoli úsek komunikace, ve kterém k protiprávnímu jednání došlo.

[11] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný byl oprávněn přistoupit k aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť se jedná o hmotněprávní ustanovení a je třeba zvážit, zda je pro stěžovatele výhodnější. Krajský soud se nevěnoval tomu, že správní orgán nezvážil existenci institutu mimořádného snížení výměry pokuty, což je podle stěžovatele vada způsobující nezákonnost jeho rozhodnutí. Zároveň se stěžovatel neztotožnil s názorem krajského

soudu, dle kterého stěžovatel nepředložil a neuvedl žádné právně významné okolnosti, které by k mimořádnému snížení sankce zakládaly důvod. Stěžovatel totiž již v žalobě poukázal na skutečnost, že ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán ukládal sankci na samé spodní hranici, volil ji ryze jako preventivní, když uložením sankce chtěl upozornit stěžovatele, aby si lépe hlídal, koho své vozidlo nechává řídit. Stěžovatel se vytýkaného jednání nedopustil opakovaně. Tyto skutečnosti podle stěžovatele naplňovaly důvod pro mimořádné snížení výměry sankce podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný aplikaci tohoto institutu neuvážil. Z jeho vyjádření k žalobě lze usoudit, že tomu bylo proto, že měl za to, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Podle stěžovatele však je nová hmotněprávní úprava pro něj výhodnější a proto byl žalovaný povinen se jí zabývat. Věc proto musí být vrácena žalovanému s tím, že žalovaný je povinen přihlédnout k hmotněprávním ustanovením nového zákona o přestupcích, které jsou pro stěžovatele výhodnější.

[12] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nevypořádal žalobní bod, v němž žalobce uvedl, že ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinné ke dni právní moci rozhodnutí nestanovilo žádné pravidlo pro ukládání sankce, nýbrž pouze upravovalo otázku nutnosti zavinění. Rozhodování o sankci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu prvního stupně bylo nadto pro stěžovatele méně výhodné, než právní úprava sankcí ke dni rozhodování žalovaným. Ke dni rozhodování žalovaného totiž byla sankce za přestupek provozovatele vozidla upravena v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a lišila se oproti dřívější formulaci § 125f odst. 3 téhož zákona, přičemž byla pro stěžovatele výhodnější, jelikož stanovila možnost uložit pokutu fakultativně.

[13] Další důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala, neboť byla nahrazena skutkovou postatou „přestupku provozovatele vozidla“, který představuje pro stěžovatele výhodnější právní úpravu z hlediska prekluzívních dob, sankce a dalších práv.

[14] Krajský soud podle stěžovatele nevypořádal ani námitku, že je nutné uplatnit zásadu retroaktivity *in mitius,* kdy znakem přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 zavinění, které však v posuzované věci nebylo prokázáno. Zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jako znak přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odstraněno, nabyl účinnosti teprve dne 13. 7. 2017. Dříve účinnosti nabýt nemohl, neboť nebyly splněny ústavní podmínky pro zkrácení legisvakanční lhůty.

[15] Za nevypořádanou ze strany krajského soudu považuje stěžovatel dále námitku, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný pro absenci údaje o rychlosti jízdy vozidla stěžovatele, jelikož z něj není zřejmé, zda rychloměr naměřil rychlost 64 km/h, nebo zda rychlost 64 km/h odpovídá rychlosti změřené rychloměrem po odečtení odchylky měření.

[16] Krajský soud podle stěžovatele nevypořádal ani námitku, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje slovní popis skutkové podstaty, jejíž znaky vykazovalo jednání řidiče.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel opakovaně vznášel v kasační stížnosti, když namítal nevypořádání žalobních námitek krajským soudem. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

[21] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[22] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v prvé řadě v tom, že se nevypořádal s námitkou, že § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinném ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného nestanovil žádné pravidlo pro ukládání sankce, pouze upravoval otázku zavinění. Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatele nepřisvědčil, neboť krajský soud uvedl, že žalovaný řízení o správním deliktu dokončil v souladu s § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky podle dosavadních právních předpisů, stěžovatel se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a při stanovení výše sankce se správní orgány zabývaly hledisky danými v § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud tuto

námitku stěžovatele nepovažoval za důvodnou, neboť shledal, že správní orgány nepochybily, když postupovaly podle znění § 125 odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017, podle něhož se *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevýší 10 000 Kč,* nikoli podle znění tohoto ustanovení účinného od 1. 7. 2017, dle kterého *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 4 se nevyžaduje zavinění.* Z výše uvedených závěrů krajského soudu ohledně právní úpravy, kterou bylo na místě v posuzované věci aplikovat, a správního deliktu, kterého se stěžovatel dopustil, dále vyplývá, že krajský soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala a že znakem přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 zavinění.

[23] S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a dodává, že s uvedenou argumentací se již zdejší soud vypořádal také např. v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, v jehož bodě 33 konstatoval, že „*neobstojí ani námitka stěžovatele, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala. Jednání stěžovatele totiž bylo trestné jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017 i podle pozdějšího znění tohoto zákona. Žalovaný proto nepochybil a postupoval v souladu s § 112 odst. 1 větou druhou přestupkového zákona, podle které, odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, když odvolání žalobce zamítl s poukazem na skutečnost, že druh a výměra správního trestu v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017, a proto se použije dosavadní právní úprava. Rozhodující tedy v souhrnu je to, že v posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo.*“

[24] Argumentaci stěžovatele, že znakem přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 zavinění, Nejvyšší správní soud vyvrátil v bodech 48 až 52 rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70, v němž vyslovil, že „*zákonodárce z důvodu jednoty právního řádu, sjednocení data účinnosti předpisů, jež spolu úzce souvisí a ukončení procesu, který měl za cíl zjednodušit orientaci v přestupkových zákonech, zvolil cestu zkrácení legisvakanční lhůty. Tento postup je zcela legitimní. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Zdejší soud souhlasí s krajským soudem, že zde není důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu, neboť datum nabytí účinnosti nebylo stanoveno v rozporu s ústavním pořádkem.*“

[25] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani ve vztahu k žalobní námitce nesrozumitelnosti výroku správního rozhodnutí spočívající v tom, že z něj není zřejmé,

zda rychloměr naměřil rychlost 64 km/h, nebo zda rychlost 64 km/h odpovídá rychlosti změřené rychloměrem po odečtení odchylky měření. Krajský soud se totiž vypořádal také s touto námitkou, když konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jasný a určitý a vyplývá z něj, že nejnižší prokazatelná rychlost jízdy stěžovatele byla 64 km/h. Nejvyšší správní soud k uvedenému dodává, že tato námitka stěžovatele má zjevně účelovou povahu, neboť ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jasně uvedeno, že prokázaná rychlost jízdy byla 64 km/h, přičemž v odůvodnění je uvedeno, že ve zjištěné rychlosti jízdy je ve prospěch pachatele zohledněna největší možná chyba měření ± 3 km/h. Ani ve vztahu k závěrům krajského soudu ohledně naměřené rychlosti tak Nejvyšší správní soud neshledal jakékoli pochybení či nedostatky.

[26] Krajský soud se vypořádal také s žalobní námitkou stěžovatele, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje slovní popis skutkové podstaty, jelikož konstatoval, že skutek byl ve výroku správního rozhodnutí náležitě vymezen. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje, a nepřisvědčil proto ani námitce stěžovatele, v níž tvrdil opak.

[27] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož krajský soud se v kasační stížností napadeném rozsudku vypořádal se všemi žalobními námitkami vznesenými stěžovatelem a své úvahy a závěry řádně odůvodnil. Místy tak učinil poněkud stručně, nikoli však nepřezkoumatelně.

[28] Nejvyšší správní soud se dále zabýval meritorními námitkami stěžovatele. K námitce stěžovatele, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.

[29] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že správní orgán nespecifikoval úsek, ve kterém k měření došlo, a nelze proto přezkoumat, že bylo měřeno v úseku, v němž byla obecní policie oprávněna rychlost změřit. Správní orgán prvního stupně uvedl, že ke spáchání přestupku došlo v Havířově na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská. Z tohoto popisu je naprosto jasné, v jaké části ulice Dělnická (mezi křižovatkou této ulice s ulicí Mánesova a křižovatkou s ulicí Moskevská) došlo ke spáchání přestupku. Jednalo se o přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti a z povahy věci je zřejmé, že k měření rychlosti došlo právě v tomto

úseku. Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že správní orgán nespecifikoval úsek, ve kterém k měření došlo.

[30] Z dokumentu *Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov od 1. 8. 2016 do 31. 12. 2016*, vyhotoveného Policií České republiky dne 1. 8. 2016 vyplývá, že k měření rychlosti obecní policií byl mimo jiné určen úsek *Havířov, sil. č. III/4746 – ul. Dělnická v úseku od kř. ul. Mánesova po okružní křižovatku (ul. Karvinská x ul. Moskevská)*. Z výše uvedeného je zřejmé, že vymezení úseku pozemní komunikace, v němž došlo k měření rychlosti a spáchání přestupku, resp. správního deliktu a úsek pozemní komunikace určený Policií České republiky k měření obecní policií se shodují, neboť ulice Moskevská uvedená správním orgánem prvního stupně je součástí okružní křižovatky zmíněné v určení úseků pozemních komunikací určených k měření rychlosti vozidel městskou policií, což však stěžovatel zcela opomíjí. Ze strany městské policie tudíž nedošlo k porušení § 79a silničního zákona, dle kterého, *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

[31] K argumentaci stěžovatele týkající se pojmu automat Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že ve správním spise se nachází ověřovací list č. 8012.OL-70417-15 ze dne 7. 12. 2015, z něhož vyplývá, že se jednalo o typ SYDO Traffic Velocity, výrobce GEMOS CZ, spol. s. r.o., umístěný v Havířově na ul. Dělnická, který byl zkoušen podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C215 *„Metodický postup při ověřování úsekových rychloměrů“*. Provedená zkouška prokázala, že předmětný silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Z výše uvedeného vyplývá pro posouzení věci rozhodující skutečnost, že použitý rychloměr byl plně technicky způsobilý, a lze tudíž vycházet z jím naměřených hodnot. Stěžovatel námitku obsahu pojmu automat ve správním řízení vůbec nenamítal. Dne 28. 6. 2017 totiž stěžovatel prostřednictvím svého zástupce podal blanketní odvolání, v němž uvedl, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu. Na výzvu správního orgánu prvního stupně k odstranění nedostatků odvolání ze dne 3. 7. 2017, č. j. MMH/15439/2017-9, stěžovatel nereagoval. Nelze proto ani správním orgánům vytýkat, že se nezabývaly obsahem pojmu automat a nepodřadily použitý rychloměr pod tuto definici. Nejvyšší správní soud proto považuje za naprosto dostatečné, pokud správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že překročení rychlosti bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal jakýkoli důvod k uvedení úvah o tom, co je to automat, v rozhodnutí správních orgánů.

[32] Tvrzení stěžovatele, že rychloměrem pořízená fotografie neumožňuje určit, zda v daném úseku platilo omezení rychlosti na 50 nebo 70 km/h, nijak nezpochybňuje skutkový stav zjištěný ze spisu správních orgánů, tj. oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 27. 9. 2016, č. j. MMH/86690/2016, a protokolu o měření průměrné rychlosti pořízeného rychloměrem, v nichž je uvedeno, že maximální dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/h. Stejně tomu je v případě tvrzení stěžovatele, že v části ulice

Dělnická se smí jet rychlostí 70 km/h. Stěžovatel totiž neuvádí, že by touto vyšší rychlostí bylo možné jet v místě měření. V obci přitom zákon stanoví maximální rychlost 50 km/h (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a z ničeho nevyplývá, že by tomu v posuzované věci bylo jinak. Dokazování, že v jiném místě ulice Dělnická se smí jet rychlostí 70 km/h, nebylo třeba provádět, neboť tato skutečnost nijak nesouvisí s projednávanou věcí. Krajský soud proto nepochybil, když takovéto dokazování neprováděl.

[33] Námitce stěžovatele, že krajský soud nezvážil institut mimořádného snížení výměry pokuty správní orgány, nelze přisvědčit, neboť krajský soud se námitkou žalobce, v níž se žalobce dovolával splnění podmínek pro mimořádné snížení výměry pokuty, zabýval a označil ji za lichou. K námitce, že žalovaný byl povinen zabývat se mimořádným snížením výměry uložené pokuty, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve uvést, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 2. 6. 2017, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 5. 12. 2017, tj. již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Pro posuzovanou věc jsou zcela přiléhavé závěry uvedené ve věci zcela obdobné věci nyní projednávané v rozsudku NSS ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, na který lze zcela odkázat. Zde soud konstatoval, že *„právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“* Ze stejného rozsudku však dále vyplývá, že použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by sice v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat.

[34] V posuzované věci tomu tak není, neboť jak již výstižně konstatoval krajský soud, stěžovatel nepředložil a neuvedl žádné právně významné okolnosti, které by zakládaly důvod k mimořádnému snížení sankce podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého lze pokutu *uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost*. Skutečnosti uváděné v tomto směru stěžovatelem, tj. že nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán ukládal sankci na samé spodní hranici, volil ji ryze jako preventivní, a stěžovatel se vytýkaného jednání nedopustil opakovaně, nemají totiž takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Uložená pokuta ve výši 1 500 Kč je navíc natolik nízká, že prakticky nelze uvažovat o uplatnění důvodu podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky.

[35] Námitka stěžovatele, že rozhodování o sankci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu prvního stupně bylo pro stěžovatele méně výhodné, než právní úprava sankcí ke dni rozhodování

žalovaného, kdy se sankce za přestupek provozovatele vozidla upravena v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (pokutu lze uložit) lišila oproti dřívější formulaci § 125f odst. 3 téhož zákona (se uloží pokuta), je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel nevznesl v řízení před krajským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Pouze na okraj soud poznamenává, že tato námitka je zcela nedůvodná, neboť odlišná formulace, na niž stěžovatel upozorňuje, je zcela bez vlivu na obsah právní normy v ustanovení obsažené. Ta stanoví zákonné rozmezí pokuty, kterou lze uložit, tj. kterou správní orgán za protiprávní jednání uloží.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[37] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu